ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (tretia komora)

z 12. augusta 2008 *

Vo veci C-296/08 PPU,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 234 ES, podaný rozhodnutím Chambre de l'instruction de la Cour d'appel de Montpellier (Francúzsko) z 3. júla 2008 a doručený Súdnemu dvoru v ten istý deň, ktorý súvisí s konaním o vydanie vedeným proti

Ignacio Pedro Santesteban Goicoechea,

SÚDNY DVOR (tretia komora),

v zložení: predseda tretej komory A. Rosas (spravodajca), sudcovia U. Lõhmus, J. N. Cunha Rodrigues, A. Ó Caoimh a A. Arabadjiev,

generálna advokátka: J. Kokott,
tajomník: M.-A. Gaudissart, vedúci sekcie,

* Jazyk konania: francúzština.

so zreteľom na návrh vnútroštátneho súdu z 3. júla 2008 doručený Súdnemu dvoru v ten istý deň prejednať prejudiciálny návrh v rámci naliehavého konania podľa článku 104b rokovacieho poriadku,

so zreteľom na to, že tretia komora rozhodnutím zo 7. júla 2008 vyhovela tomuto návrhu,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 6. augusta 2008,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— pán Santesteban Goicoechea, v zastúpení: Y. Molina Ugarte, advokát,

— francúzska vláda, v zastúpení: E. Belliard, G. de Bergues a A.-L. During, splnomocnení zástupcovia,

— španielska vláda, v zastúpení: Abogacía del Estado,

— Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: S. Grünheid a R. Troosters, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí generálnej advokátky,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článkov 31 a 32 rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi (Ú. v. ES L 190, s. 1; Mim. vyd. 19/006, s. 34, ďalej len „rámcové rozhodnutie“).

2 Tento návrh bol predložený v rámci konania, ktoré začalo pred Chambre de l’instruction de la Cour d’appel de Montpellier (vyšetrovací senát odvolacieho súdu v Montpellier) v nadväznosti na žiadosť o vydanie podanú 2. júna 2008 španielskymi úradmi.

Právny rámec

Medzinárodné právo

3 Európsky dohovor o vydávaní bol podpísaný v Paríži 13. decembra 1957. Článok 10 tohto dohovoru nazvaný „Premlčanie“ stanovuje:

„Vydanie nebude povolené, pokiaľ žiadaná osoba nemôže byť podľa právneho poriadku dožadujúcej alebo dožiadanej strany trestne stíhaná alebo potrestaná v dôsledku premlčania.“

4 Európsky dohovor o potláčaní terorizmu bol podpísaný v Štrasburgu 27. januára 1977.

Právo Európskej únie

5 Dohovor o zjednodušenom postupe vydávania osôb medzi členskými štátmi Európskej únie bol vypracovaný na základe článku K.3 Zmluvy o Európskej únii aktom Rady z 10. marca 1995 a podpísaný v ten istý deň všetkými členskými štátmi (Ú. v. ES C 78, s. 1; Mim. vyd. 19/001, s. 6, ďalej len „dohovor z roku 1995“).

6 Podľa článku 1 ods. 1 tohto dohovoru:

„Cieľom tohto dohovoru je uľahčiť uplatňovanie Európskeho dohovoru o extradícii [z 13. decembra 1957] medzi členskými štátmi Európskej únie, a to doplnením jej [jeho — *neoficiálny preklad*] ustanovení.“

7 Dohovor o extradícii medzi členskými štátmi Európskej únie, nazývaný „Dublinský dohovor“, bol vypracovaný na základe článku K.3 Zmluvy o Európskej únii aktom Rady z 27. septembra 1996 a podpísaný v ten istý deň všetkými členskými štátmi (Ú. v. ES C 313, s. 11, ďalej len „dohovor z roku 1996“).

8 Jeho článok 1 okrem iného uvádza:

„1. Účelom tohto dohovoru je doplniť ustanovenia a uľahčiť uplatňovanie medzi členskými štátmi Európskej únie:

— Európskeho dohovoru o extradícii z 13. decembra 1957…,

— Európskeho dohovoru o potláčaní terorizmu z 27. januára 1977…,

— Dohovoru z 19. júna 1990 uplatňujúceho Schengenskú dohodu zo 14. júna 1985 [medzi vládami štátov Hospodárskej únie Beneluxu, Spolkovou republikou Nemecko a Francúzskou republikou] o postupnom zrušení kontrol na ich

spoločných hraniciach [Ú. v. ES L 239, 2000, s. 19; Mim. vyd. 19/002, s. 3] vo vzťahoch medzi členskými štátmi, ktoré sú zmluvnými stranami toho [tohto — *neoficiálny preklad*] dohovoru…“

9 Článok 8 ods. 1 dohovoru z roku 1996 znie takto:

„Vydanie do cudziny nemožno zamietnuť z dôvodu, že trestné stíhanie alebo potrestanie osoby bolo premlčané podľa práva dožiadaného členského štátu.“

10 Z článku 18 ods. 2 a 3 dohovoru z roku 1996 vyplýva, že tento dohovor nadobudne platnosť 90 dní po oznámení posledným členským štátom, ktorý vykonáva túto formalitu, ukončenia ústavných postupov na prijatie tohto dohovoru. V súlade s týmto ustanovením, kým všetky štáty nevykonajú túto formalitu, tento dohovor nenadobudne platnosť.

11 Článok 18 ods. 4 dohovoru z roku 1996 znie:

„Pokiaľ tento dohovor nadobudne platnosť, ktorýkoľvek členský štát môže pri oznámení uvedenom v odseku 2 alebo kedykoľvek vyhlásiť, že čo sa jeho týka, uplatňuje sa tento dohovor na jeho vzťahy s členskými štátmi, ktoré podali rovnaké vyhlásenie. Také vyhlásenia nadobúdajú platnosť 90 dní odo dňa ich uloženia.“

12 Článok 18 ods. 5 dohovoru z roku 1996 spresňuje, že tento dohovor sa vzťahuje len na žiadosti podané po dni nadobudnutia jeho platnosti alebo po začiatku jeho uplat-

ňovania vo vzťahoch medzi dožiadaným členským štátom a žiadajúcim členským štátom.

13 Odôvodnenia č. 3 až 5 rámcového rozhodnutia znejú takto:

„(3) všetky alebo niektoré členské štáty sú účastníkmi niekoľkých dohovorov v oblasti vydávania osôb, vrátane Európskeho dohovoru o vydávaní osôb cudzím štátom z 13. decembra 1957 a Európskeho dohovoru o potláčaní terorizmu z 27. januára 1977. Právne predpisy, ktoré sa týkajú vydávania v škandinávskych štátoch sú rovnaké;

(4) okrem toho, nasledujúce tri dohovory, ktoré sa zaoberajú vcelku alebo sčasti vydávaním osôb, boli uzatvorené medzi členskými štátmi a sú súčasťou *acquis* Únie: Dohovor z 19. júna 1990, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda zo 14. júna 1985 o postupnom zrušení kontrol na ich spoločných hraniciach (týkajúca sa vzťahov medzi členskými štátmi, ktoré sú účastníkmi tohto dohovoru), dohovor z [roku 1995] a dohovor z [roku 1996];

(5) cieľ vytýčený pre Úniu stať sa zónou slobody, bezpečnosti a práva, vedie k zrušeniu vydávania osôb medzi členskými štátmi a k jeho nahradeniu systémom vydávania osôb medzi súdnymi orgánmi; okrem toho, zavedenie nového zjednodušeného systému vydávania odsúdených alebo podozrivých osôb pre účely výkonu rozsudku alebo trestného stíhania umožňuje odstrániť zložitosť a prípadné prieťahy pri existujúcich vydávacích postupoch; tradičné vzťahy spolupráce, ktoré až doteraz existovali medzi členskými štátmi, by mal nahradiť systém voľného pohybu súdnych rozhodnutí v trestných veciach, vrátane predbežných a konečných rozhodnutí v oblasti slobody, bezpečnosti a spravodlivosti;“

14 Odôvodnenie č. 11 rámcového rozhodnutia znie takto:

„vo vzťahoch medzi členskými štátmi európsky zatykač má nahradiť všetky predchádzajúce nástroje týkajúce sa vydávania osôb, vrátane ustanovení Hlavy III Dohovoru, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda týkajúca sa vydávania osôb cudzím štátom;“

15 Článok 31 rámcového rozhodnutia, nazvaný „Vzťah k iným právnym nástrojom“, znie takto:

„1. Bez porušenia ich uplatňovania vo vzťahoch medzi členskými štátmi a tretími štátmi toto rámcové rozhodnutie s účinnosťou od 1. januára 2004 nahrádza príslušné ustanovenia nasledujúcich dohovorov v oblasti vydávania osôb vo vzťahoch medzi členskými štátmi:

a) Európsky dohovor o vydávaní z 13. decembra 1957, jeho doplňujúci protokol z 15. októbra 1975, jeho druhý doplňujúci protokol zo 17. marca 1978 a Európsky dohovor o potláčaní terorizmu z 27. januára 1977, pokiaľ ide o vydávanie osôb;

b) Dohodu medzi 12 členskými štátmi Európskych spoločenstiev o zjednodušení a modernizácii spôsobov postúpenia žiadostí o vydanie z 26. mája 1989;

c) Dohovor z [roku] 1995…;

d) Dohovor z [roku] 1996…;

e) Hlavu III, kapitolu 4 Dohovoru z 19. júna 1990, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda zo 14. júna 1985 o postupnom zrušení kontrol na spoločných hraniciach.

2. Členské štáty môžu naďalej uplatňovať platné dvojstranné alebo mnohostranné dohody alebo postupy, ak toto Rámcové rozhodnutie prijali [účinné v čase prijatia tohto rámcového rozhodnutia — *neoficiálny preklad*], pokiaľ tieto dohody alebo postupy umožnia ciele tohto Rámcového rozhodnutia rozšíriť [alebo prehĺbiť — *neoficiálny preklad*] a pomôcť zjednodušiť alebo uľahčiť ďalšie odovzdávania osôb, na ktoré sa vzťahujú európske zatykače.

Členské štáty môžu uzatvoriť dvojstranné a mnohostranné dohody alebo postupy po prijatí [nadobudnutí účinnosti — *neoficiálny preklad*] tohto rámcového rozhodnutia, pokiaľ tieto dohody alebo postupy umožnia rozšírenie alebo predĺženie [prehĺbenie — *neoficiálny preklad*] cieľov tohto rámcového rozhodnutia a pomôžu zjednodušiť alebo uľahčiť postupy pre odovzdávanie osôb, na ktoré sa vzťahujú európske zatykače, najmä stanovením kratších lehôt, než sú lehoty stanovené v článku 17, rozšírením zoznamu trestných činov stanovených v článku 2 ods. 2, ďalším obmedzením dôvodov na odmietnutie uvedených v článkoch 3 a 4, alebo znížením hodnoty uvedenej v článku 2 ods. 1 alebo 2.

Dohody alebo postupy uvedené v druhom pododseku nemôžu v žiadnom prípade ovplyvniť vzťahy s členskými štátmi, ktoré nie sú ich účastníkmi.

Členské štáty do troch mesiacov od nadobudnutia účinnosti tohto rámcového rozhodnutia oznámia Rade a Komisii existujúce dohody a postupy uvedené v prvom pododseku, v ktorých uplatňovaní chcú pokračovať.

Členské štáty oznámia Rade a Komisii aj všetky nové dohody alebo postupy uvedené v druhom pododseku do troch mesiacov od ich podpísania.

3. Ak dohovory alebo postupy uvedené v odseku 1 sa uplatňujú na územiach členských štátov alebo na územiach, za ktorých vonkajšie vzťahy je zodpovedný členský štát, na ktorý sa toto rámcové rozhodnutie neuplatňuje, tieto dokumenty sa naďalej uplatnia v riadení vzťahov medzi týmito územiami a inými členskými štátmi."

16 Článok 32 rámcového rozhodnutia, nazvaný „Prechodné ustanovenie", uvádza:

„Žiadosti o vydanie osôb prijaté pred 1. januárom 2004 sa naďalej riadia existujúcimi dokumentmi, týkajúcimi sa vydávania osôb. Žiadosti prijaté po tomto termíne sa budú riadiť predpismi, ktoré členské štáty schválili v súlade s týmto rámcovým rozhodnutím. Každý členský štát však môže v čase prijatia tohto rámcového rozhodnutia Radou urobiť vyhlásenie, v ktorom uvedie, že [ako — *neoficiálny preklad*] vykonávajúci členský štát sa bude ďalej zaoberať žiadosťami, týkajúcimi sa činov spáchaných pred dátumom, ktorý uvádza, v súlade so systémom vydávania osôb používaným [uplatniteľným — *neoficiálny preklad*] pred 1. januárom 2004. Tento dátum nesmie byť neskorší ako 7. august 2002. Uvedené vyhlásenie sa uverejní v *Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev*. Môže sa kedykoľvek odvolať."

17 V súlade s článkom 32 rámcového rozhodnutia urobila Francúzska republika toto vyhlásenie (Ú. v. ES L 190, 2002, s. 19):

„Francúzsko v súlade s článkom 32 rámcového rozhodnutia… vyhlasuje, že ako vykonávajúci štát sa bude ďalej zaoberať žiadosťami týkajúcimi sa činov spáchaných pred 1. novembrom 1993, t. j. dátumom nadobudnutia účinnosti Zmluvy o Európskej únii

podpísanej v Maastrichte 7. februára 1992, v súlade so systémom vydávania osôb uplatniteľným pred 1. januárom 2004.“ [*neoficiálny preklad*]

Vnútroštátna právna úprava

18 Zákon č. 2004-204 z 9. marca 2004, ktorým sa spravodlivosť prispôsobuje vývoju kriminality (JORF z 10. marca 2004, s. 4567), vykonal rámcové rozhodnutie a na tieto účely doplnil články 695-11 až 695-51 do code de procédure pénale (trestný poriadok).

19 Okrem toho tento zákon upravil ustanovenia vykonávajúce dohovory z rokov 1995 a 1996.

20 Zákon č. 2004-1345 z 9. decembra 2004 povolil ratifikáciu dohovoru z roku 1996 (JORF z 10. decembra 2004, s. 20876).

21 Dekrétom č. 2005-770 z 8. júla 2005 bol tento dohovor uverejnený (JORF z 10. júla 2005, s. 11358). Spresnilo sa, že je uplatniteľný od 1. júla 2005.

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

22 Španielska vláda podala 11. októbra 2000 na základe Európskeho dohovoru o vydávaní z 13. decembra 1957 žiadosť o vydanie pána Santesteban Goicoechea za skutky údajne spáchané na španielskom území vo februári a marci 1992 a kvalifikované ako nedovolené prechovávanie zbraní, nedovolené prechovávanie výbušnín, trestný čin neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla, trestný čin pozmeňovania identifikačných údajov motorového vozidla a trestný čin členstva v teroristickej skupine. Chambre de l'instruction de la Cour d'appel de Versailles (vyšetrovací senát odvolacieho súdu vo Versailles) vydal rozsudkom z 19. júna 2001 negatívne stanovisko k tejto žiadosti, pretože skutky, ktorých sa týkala žiadosť o vydanie, boli podľa francúzskeho práva premlčané.

23 Španielske súdne orgány vydali voči pánovi Santesteban Goicoechea 31. marca 2004 európsky zatykač týkajúci sa tých istých skutkov, aké obsahovala žiadosť o vydanie z 11. októbra 2000. Vo svojich písomných pripomienkach francúzska vláda uviedla, že tomuto zatykaču nevyhovela. Vzhľadom na dátum, keď došlo ku skutkom, a na vyhlásenie urobené v súlade s článkom 32 rámcového rozhodnutia totiž uvedený zatykač možno považovať iba za jednoduchú žiadosť o predbežnú väzbu, o ktorej sa rozhodne podľa úpravy vydávania osôb uplatniteľnej pred 1. januárom 2004, t. j. podľa Európskeho dohovoru o vydávaní z 13. decembra 1957. Podľa francúzskeho práva sú však skutky premlčané. V každom prípade pán Santesteban Goicoechea vykonával vo Francúzsku trest odňatia slobody, takže prípadné vydanie žiadajúcemu členskému štátu možno uskutočniť až po vykonaní tohto trestu.

24 Pán Santesteban Goicoechea mal byť prepustený 6. júna 2008. Ako spresnila španielska vláda na pojednávaní, keďže francúzske súdne orgány upozornili na nemožnosť uplatnenia európskeho zatykača vzhľadom na dátum, keď došlo ku skutkom, a na vyhlásenie urobené v súlade s článkom 32 rámcového rozhodnutia, podal Juzgado Central de Instrucción de la Audiencia Nacional (ústredný vyšetrovací súd) (Španielsko) 27. mája 2008 žiadosť o predbežnú väzbu za rovnaké skutky na účely žiadosti o vydanie založenej na dohovore z roku 1996. Procureur de la République (prokurátor republiky) zobral pána Santesteban Goicoechea 28. mája 2008 do vydávacej väzby.

25 Dňa 2. júna 2008 požiadali španielske orgány o vydanie pána Santesteban Goicoechea na základe dohovoru z roku 1996.

26 Procureur Général (generálny prokurátor) navrhuje, aby Chambre de l'instruction de la Cour d'appel de Montpellier vydal pozitívne stanovisko k žiadosti španielskych orgánov.

27 Pán Santesteban Goicoechea odmieta, aby bol vydaný španielskym orgánom, keďže sa najmä domnieva, že Španielske kráľovstvo nemôže uplatňovať ustanovenia dohovoru z roku 1996.

28 Vnútroštátny súd poznamenáva, že rámcové rozhodnutie vo svojom článku 31 stanovuje, že toto rámcové rozhodnutie nahrádza s účinnosťou od 1. januára 2004 príslušné ustanovenia dohovorov uvedených v tomto ustanovení uplatniteľných v oblasti vydávania osôb medzi členskými štátmi. Dohovor z roku 1996 je uvedený v článku 31 ods. 1 písm. d) rámcového rozhodnutia.

29 Článok 31 ods. 2 rámcového rozhodnutia stanovuje možnosť pre niektoré členské štáty pokračovať v uplatňovaní niektorých dvojstranných alebo mnohostranných dohôd platných v čase prijatia rámcového rozhodnutia. Musia však tieto dohody oznámiť do troch mesiacov od nadobudnutia účinnosti rámcového rozhodnutia. Španielske kráľovstvo však neuskutočnilo žiadne oznámenie v tomto zmysle.

30 Vnútroštátny súd sa tiež pýta na výklad článku 32 rámcového rozhodnutia, keďže sa vo veci samej požaduje uplatnenie dohovoru uplatniteľného vo Francúzsku od 1. júla 2005.

31 Za týchto podmienok Chambre de l'instruction de la Cour d'appel de Montpellier rozhodol o prerušení konania a položil Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Vyplýva z neoznámenia členským štátom, v tomto prípade Španielsk[ym kráľovstvom], podľa článku 31 ods. 2 rámcového rozhodnutia… jeho úmyslu naďalej uplatňovať dvojstranné a mnohostranné dohody, že z dôvodu použitia výrazu ‚nahrádza' v článku 31 tohto rozhodnutia tento členský štát nemôže uplatňovať vo vzťahu k inému členskému štátu, v tomto prípade [Francúzskej republike], ktorá urobila vyhlásenie podľa článku 32 rámcového rozhodnutia, iné konania, ako je konanie o európskom zatykači?

V prípade zápornej odpovede na predchádzajúcu otázku sa žiada o odpoveď na túto otázku:

2. Umožňujú výhrady uskutočnené vykonávajúcim štátom, aby tento členský štát uplatnil dohovor z [roku] 1996, teda predchádzajúci 1. januáru 2004, ktorý však nadobudol platnosť v tomto vykonávajúcom štáte až po tomto dátume 1. januára 2004 uvedenom v článku 32 rámcového rozhodnutia?"

O naliehavom konaní

32 Listom z 3. júla 2008 podaným do kancelárie Súdneho dvora v ten istý deň požiadal Chambre de l'instruction de la Cour d'appel de Montpellier, aby sa o návrhu na začatie prejudiciálneho konania rozhodlo v rámci naliehavého konania upraveného v článku 104b rokovacieho poriadku.

33 Vnútroštátny súd odôvodnil svoju žiadosť uvedením, že pán Santesteban Goicoechea je po vykonaní trestu odňatia slobody zadržiavaný len na základe vydávacej väzby uloženej v rámci konania o vydaní, ktorého sa týka položená prejudiciálna otázka.

34 Tretia komora Súdneho dvora 7. júla 2008 po vypočutí generálnej advokátky rozhodla, že vyhovie žiadosti vnútroštátneho súdu týkajúcej sa prejednania prejudiciálneho návrhu v rámci naliehavého konania.

O právomoci Súdneho dvora

35 Z rozhodnutia vnútroštátneho súdu vyplýva, že návrh na začatie prejudiciálneho konania vychádza z článku 234 ES, kým požadovaný výklad sa týka rámcového rozhodnutia, teda aktu prijatého podľa hlavy VI Zmluvy EÚ.

36 Na úvod je potrebné uviesť, že podľa článku 46 písm. b) EÚ sa ustanovenia Zmlúv ES a ESAE týkajúce sa právomocí Súdneho dvora a výkonu týchto právomocí, ku ktorým patrí článok 234 ES, vzťahujú na ustanovenia hlavy VI Zmluvy EÚ podľa podmienok uvedených v článku 35 EÚ. Z uvedeného vyplýva, že postup upravený v článku 234 ES sa použije na prejudiciálnu právomoc Súdneho dvora podľa článku 35 EÚ podľa podmienok upravených v tomto ustanovení (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 16. júna 2005, Pupino, C-105/03, Zb. s. I-5285, body 19 a 28, ako aj z 28. júna 2007, Dell'Orto, C-467/05, Zb. s. I-5557, bod 34).

37 Francúzska republika uviedla vo vyhlásení zo 14. marca 2000, ktoré nadobudlo účinnosť 11. júla 2000, že uznáva právomoc Súdneho dvora rozhodovať o platnosti alebo

výklade aktov uvedených v článku 35 EÚ podľa podmienok ustanovených v odseku 3 písm. b) tohto článku (Ú. v. EÚ L 327, 2005, s. 19).

38 Za týchto podmienok skutočnosť, že rozhodnutie vnútroštátneho súdu neuvádza článok 35 EÚ, ale odkazuje na článok 234 ES, nemôže sama osebe spôsobiť neprípustnosť návrhu na začatie prejudiciálneho konania. Uvedené platí o to viac, že v Zmluve EÚ sa ani výslovne, ani implicitne nestanovuje forma, v akej musí vnútroštátny súd predložiť návrh na začatie prejudiciálneho konania (pozri rozsudok Dell'Orto, už citovaný, bod 36).

39 Okrem toho, ako to uvádza francúzska vláda vo svojich pripomienkach, aj keď z judikatúry francúzskeho Conseil d'État (Štátna rada) vyplýva, že chambres de l'instruction des cours d'appel vykonávajú, keď rozhodujú o žiadostiach o vydanie, správnu právomoc, nemožno z toho vyvodiť záver, že tieto orgány nemajú povahu súdneho orgánu v zmysle článku 234 ES.

40 Podľa ustálenej judikatúry totiž pri hodnotení, či vnútroštátny orgán má povahu súdneho orgánu, čo je otázka, ktorá výlučne spadá do práva Spoločenstva, Súdny dvor berie do úvahy všetky skutočnosti ako celok, akými sú jeho zriadenie zákonom, jeho trvalý charakter, zákonom daná právomoc, kontradiktórna povaha konania, uplatňovanie právnych predpisov týmto orgánom, ako aj jeho nezávislosť (pozri najmä rozsudok z 31. mája 2005, Syfait a i., C-53/03, Zb. s. I-4609, bod 29 a citovanú judikatúru). Navyše, vnútroštátne súdy môžu podať návrh na Súdny dvor iba vtedy, ak ide o konanie, ktoré prejednávajú, a ak majú rozhodnúť v rámci konania, ktoré sa má ukončiť rozhodnutím, ktoré má súdny charakter (pozri najmä rozsudky Syfait a i., už citovaný, bod 29, ako aj z 27. apríla 2006, Standesamt Stadt Niebüll, C-96/04, Zb. s. I-3561, bod 13).

41 Nie sú pochybnosti o tom, že chambres de l'instruction des cours d'appel spĺňajú uvedené podmienky týkajúce sa zriadenia zákonom, trvalého charakteru a nezávislosti. Zákon im vymedzuje obligatórnu právomoc v oblasti vydávania a rozhodujú

v rámci kontradiktórneho konania, ktoré má súdnu povahu a v priebehu ktorého je dotknutá osoba vypočutá, rovnako ako ministère public (štátny zástupca). Skúmajú zákonnosť vydania a vydávajú odôvodnené stanovisko. Negatívnym stanoviskom, ktoré sa stane konečným, sa konanie o vydaní končí a *ex offo* z neho vyplýva prepustenie vyžiadanej osoby umiestnenej vo vydávacej väzbe. Okrem toho, ako to uviedla francúzska vláda vo svojich pripomienkach, Cour de cassation (Kasačný súd) od roku 1984 pripúšťa dovolanie proti stanovisku chambre de l'instruction založené na formálnych a procesných nedostatkoch. Túto možnosť dovolania v súčasnosti upravuje článok 696-15 trestného poriadku. Na záver, keď Cour de cassation koná o dovolaní podanom v záujme zákona proti stanovisku chambre de l'instruction, vyjadrí sa k samotným podmienkam vydania.

42 Z vyššie uvedených okolností vyplýva, že Súdny dvor má právomoc odpovedať na položené otázky.

O prejudiciálnych otázkach

43 Na úvod pán Santesteban Goicoechea žiada Súdny dvor, aby rozhodol, že je v rozpore so všeobecnými právnymi zásadami uplatniteľnými v rámci Únie a najmä so zásadami právnej istoty, zákonnosti a zákazu retroaktivity prísnejšieho trestného zákona, aby sa naňho uplatnil dohovor z roku 1996 za skutky, ktoré Chambre de l'instruction de la Cour d'appel de Versailles rozsudkom z 19. júna 2001 vyhlásil vo francúzskom práve za premlčané a vo vzťahu ku ktorým vydal negatívne stanovisko týkajúce sa jeho vydania.

44 Uvádza, že aj keď sa dohovory o vydávaní uplatňujú na skutky spáchané pred nadobudnutím ich účinnosti, nemožno pripustiť, aby dôsledkom nového dohovoru o vydávaní bolo spochybnenie situácií, o ktorých sa rozhodlo s konečnou platnosťou.

45 V tejto súvislosti treba uviesť, že keďže sa úvodná argumentácia vyžiadanej osoby vo veci samej týka problémov spojených s postupným časovým uplatňovaním dohovoru o vydávaní z 13. decembra 1957 a dohovoru z roku 1996, nepatrí do rámca odpovede na prejudiciálne otázky a výkladu článkov 31 a 32 rámcového rozhodnutia.

46 Treba však pripomenúť, že podľa znenia článku 35 EÚ prináleží vnútroštátnemu súdu a nie účastníkom konania vo veci samej obrátiť sa na Súdny dvor. Možnosť určiť otázky, ktoré sa majú položiť Súdnemu dvoru, je vyhradená iba vnútroštátnemu súdu a účastníci konania nemôžu meniť ich obsah (pozri najmä v súvislosti s článkom 234 ES rozsudky z 9. decembra 1965, Singer, 44/65, Zb. s. 1191, 1198, ako aj zo 17. septembra 1998, Kainuun Liikenne a Pohjolan Liikenne, C-412/96, Zb. s. I-5141, bod 23).

47 Okrem toho odpovedať na návrh vyžiadanej osoby vo veci samej uvedený v bode 43 tohto rozsudku by bolo nezlučiteľné s úlohou vyhradenou Súdnemu dvoru podľa článku 35 EÚ, ako aj s povinnosťou Súdneho dvora zabezpečiť možnosť vládam členských štátov a oprávneným subjektom predložiť pripomienky v súlade s článkom 23 Štatútu Súdneho dvora vzhľadom na to, že podľa tohto ustanovenia sa účastníkom konania doručujú iba vnútroštátne rozhodnutia o začatí prejudiciálneho konania (pozri najmä v súvislosti s článkom 234 ES rozsudky z 20. marca 1997, Phytheron International, C-352/95, Zb. s. I-1729, bod 14, ako aj Kainuun Liikenne a Pohjolan Liikenne, už citovaný, bod 24).

O prvej otázke

48 Svojou prvou prejudiciálnou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 31 rámcového rozhodnutia vykladať v tom zmysle, že z dôvodu použitia výrazu „nahrádza“ v odseku 1 tohto článku z neoznámenia členským štátom, akým je Španielske kráľovstvo, jeho úmyslu naďalej uplatňovať dvojstranné a mnohostranné

dohody v súlade s článkom 31 ods. 2 tohto rozhodnutia vyplýva, že tento členský štát nemôže uplatňovať vo vzťahu k inému členskému štátu, akým je Francúzska republika, ktorá urobila vyhlásenie podľa článku 32 rámcového rozhodnutia, iné konania, ako je konanie o európskom zatykači.

49 Pán Santesteban Goicoechea tvrdí, že výraz „nahrádza“ je úplne jednoznačný a že keďže Španielske kráľovstvo neoznámilo, že si želá, aby sa dohovor z roku 1996 naďalej uplatňoval, tento dohovor nemožno uplatňovať vo vzťahoch medzi Španielskym kráľovstvom a Francúzskou republikou. Výklady navrhované francúzskou vládou a Komisiou v ich písomných pripomienkach predstavujú len zovšeobecnenia.

50 Francúzska a španielska vláda, ako aj Komisia sa však domnievajú, že článok 31 rámcového rozhodnutia sa neuplatní vo veci samej.

51 V tejto súvislosti z odôvodnení č. 5, 7 a 11 rámcového rozhodnutia vyplýva, že toto smeruje k tomu, aby sa na účely odstránenia zložitosti a prípadných prieťahov pri existujúcich vydávacích postupoch, nahradili mnohostranné postupy vydávania medzi členskými štátmi založené na Európskom dohovore o vydávaní z 13. decembra 1957 systémom vydávania medzi súdnymi orgánmi. Odôvodnenie č. 11 takto spresňuje, že „vo vzťahoch medzi členskými štátmi európsky zatykač má nahradiť všetky predchádzajúce nástroje týkajúce sa vydávania osôb“.

52 Odôvodnenia č. 3 a 4 rámcového rozhodnutia uvádzajú dohovory uplatniteľné medzi všetkými alebo medzi niektorými členskými štátmi, ako aj dohovory uzatvorené medzi členskými štátmi, ktoré sú súčasťou *acquis* Únie, ku ktorým patrí dohovor z roku 1996.

53 V súlade s cieľom uvedeným v odôvodneniach rámcového rozhodnutia stanovuje článok 31 ods. 1 tohto rozhodnutia nahradenie vo vzťahoch medzi členskými štátmi dohovorov, ktoré cituje, úpravou európskeho zatykača zavedenou rámcovým rozhodnutím. K týmto dohovorom patria dohovory uvedené v odôvodneniach č. 3 a 4 rámcového rozhodnutia vrátane dohovoru z roku 1996.

54 Článok 31 ods. 2 rámcového rozhodnutia umožňuje naďalej uplatňovať platné dvojstranné alebo mnohostranné dohody alebo postupy účinné v čase prijatia tohto rámcového rozhodnutia, alebo uzatvoriť dvojstranné a mnohostranné dohody alebo postupy po nadobudnutí účinnosti tohto rámcového rozhodnutia, pokiaľ umožnia rozšírenie alebo prehĺbenie cieľov tohto rámcového rozhodnutia a pomôžu zjednodušiť alebo uľahčiť postupy pre odovzdávanie osôb, ktorých sa týka európsky zatykač.

55 Toto ustanovenie sa však netýka dohovorov citovaných v článku 31 ods. 1 rámcového rozhodnutia, keďže cieľom tohto posledného uvedeného ustanovenia je nahradiť tieto dohovory jednoduchším a efektívnejším systémom. Ako to uviedla Komisia vo svojich pripomienkach a ako to zdôraznila španielska vláda na pojednávaní, článok 31 ods. 2 rámcového rozhodnutia sa týka iných dohovorov, ktorými členské štáty prehlbujú rámcové rozhodnutie vo vzťahu k uľahčeniu a zjednodušeniu odovzdávania, pričom zostávajú v rámci európskeho zatykača.

56 Vyplýva z toho, že dohovor z roku 1996 nepatrí k dvojstranným alebo mnohostranným dohodám alebo postupom uvedeným v článku 31 ods. 2 rámcového rozhodnutia, vo vzťahu ku ktorým možno uvažovať o oznámení.

57 Okrem toho sa úprava európskeho zatykača uplatňuje iba za podmienok upravených rámcovým rozhodnutím, a teda sa podľa článku 32 tohto rozhodnutia uplatňuje na žiadosti prijaté po 1. januári 2004, ak vykonávajúci členský štát neurobil vyhlásenie v súlade s týmto ustanovením, ktorým časovo obmedzil uplatnenie tejto úpravy.

58 Preto, ako to spresnila Komisia, nahradenie upravené v článku 31 ods. 1 rámcového rozhodnutia dohovorov uvedených v tomto ustanovení nevedie k ich zániku, pretože sú naďalej relevantné v prípadoch, na ktoré sa vzťahuje vyhlásenie členského štátu urobené v súlade s článkom 32 rámcového rozhodnutia, ale aj v iných prípadoch, keď úprava európskeho zatykača nie je uplatniteľná.

59 Vyplýva z toho, že články 31 a 32 rámcového rozhodnutia upravujú rôzne situácie, ktoré sa vzájomne vylučujú. Uvedený článok 31, nazvaný „Vzťah k iným právnym nástrojom“, totiž upravuje dôsledky uplatnenia úpravy európskeho zatykača na medzinárodné dohovory v oblasti vydávania osôb, zatiaľ čo spomínaný článok 32, nazvaný „Prechodné ustanovenie“, sa týka okolností, kedy táto úprava nie je uplatniteľná.

60 V tomto prípade Francúzska republika urobila vyhlásenie v súlade s článkom 32 rámcového rozhodnutia a spresnila, že ako vykonávajúci štát sa bude ďalej zaoberať žiadosťami týkajúcimi sa činov spáchaných pred 1. novembrom 1993, t. j. dátumom nadobudnutia účinnosti Maastrichtskej zmluvy, v súlade so systémom vydávania osôb uplatniteľným pred 1. januárom 2004.

61 Bude to tak v prípade žiadosti, akou je žiadosť podaná španielskymi orgánmi týkajúca sa pána Santesteban Goicoechea, keďže skutky, ktoré sa mu vytýkajú, boli spáchané v priebehu februára a marca 1992.

62 Keďže úprava európskeho zatykača stanovená rámcovým rozhodnutím nie je uplatniteľná na túto žiadosť, článok 31 rámcového rozhodnutia nie je relevantný.

63 Na prvú otázku treba teda odpovedať, že článok 31 rámcového rozhodnutia sa má vykladať v tom zmysle, že upravuje iba situáciu, keď je úprava európskeho zatykača

uplatniteľná, pričom táto podmienka nie je splnená v prípade žiadosti o vydanie týkajúcej sa skutkov spáchaných pred dátumom uvedeným členským štátom vo vyhlásení urobenom v súlade s článkom 32 rámcového rozhodnutia.

O druhej otázke

64 Svojou druhou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 32 rámcového rozhodnutia vykladať v tom zmysle, že mu odporuje uplatnenie dohovoru z roku 1996 vykonávajúcim členským štátom v prípade, že tento dohovor nadobudol platnosť v tomto členskom štáte až po 1. januári 2004.

65 Pán Santesteban Goicoechea tvrdí, že pripustiť, že sa výraz „systém vydávania osôb uplatniteľný pred 1. januárom 2004“ uvedený v článku 32 rámcového rozhodnutia vzťahuje na spomínaný dohovor uplatniteľný vo vzťahoch medzi Španielskym kráľovstvom a Francúzskou republikou len od 1. júla 2005, by viedlo k porušeniu znenia a zmyslu vyhlásenia urobeného Francúzskou republikou v súlade s uvedeným článkom 32.

66 Francúzska a španielska vláda, ako aj Komisia sa domnievajú, že výraz „systém vydávania osôb uplatniteľný pred 1. januárom 2004“ je v rámcovom rozhodnutí použitý preto, aby sa stanovil rozdiel medzi na jednej strane systémom vydávania tvoreným dohovormi existujúcimi v čase prijatia rámcového rozhodnutia a uvedenými v odôvodneniach a v článku 31 ods. 1 tohto rozhodnutia a na druhej strane medzi úpravou európskeho zatykača zavedenou rámcovým rozhodnutím, vo vzťahu ku ktorej toto rozhodnutie uvádza, že sa uplatní na žiadosti podané po 1. januári 2004. Cieľom použitia tohto výrazu nie je ani „zmraziť“ dohovory uvedené v spomínanom článku 31 ods. 1, ani zabrániť zlepšeniu systému vydávania založenému na Európskom dohovore o vydávaní z 13. decembra 1957.

67 Francúzska a španielska vláda, ako aj Komisia okrem toho uvádzajú, že dohovory z rokov 1995 a 1996 neboli ešte 1. januára 2004 platné, rovnako ako ani v súčasnosti ešte nie sú platné, a že by stratili potrebný účinok, ak by členské štáty nemohli prijímať postupy vyžadované ich vnútroštátnym právom na účely ich uplatnenia. Tieto dohovory pritom predstavujú *acquis* Únie, ktoré sú členské štáty povinné prebrať, pričom sú potrebné v prípadoch, keď sa úprava európskeho zatykača neuplatňuje, ako aj vo vzťahoch, ktoré sa týkajú vydávania, s tretími štátmi pridruženými v rámci Schengenskej dohody zo 14. júna 1985. Okrem toho boli členské štáty v rámci Rady vyzvané, aby pokračovali v ich ratifikácii napriek existencii rámcového rozhodnutia.

68 Komisia na záver poznamenáva, že Francúzska republika môže kedykoľvek odvolať svoje vyhlásenie urobené v súlade s článkom 32 rámcového rozhodnutia, čoho dôsledkom by bola okamžitá uplatniteľnosť úpravy európskeho zatykača. Ťažko možno preto pochopiť, prečo by malo byť zakázané čiastočne napredovať smerom k európskemu zatykaču začatím uplatňovania dohovoru z roku 1996 po začatí uplatňovania úpravy stanovenej rámcovým rozhodnutím.

69 V tejto súvislosti tak z odôvodnení rámcového rozhodnutia, ako aj z článkov 31 a 32 tohto rozhodnutia vyplýva, že výrazom „systém vydávania osôb uplatniteľný pred 1. januárom 2004“ článok 32 rámcového rozhodnutia pokrýva najmä všetky dohovory citované v odôvodneniach č. 3 a 4, ako aj v článku 31 ods. 1 rámcového rozhodnutia. Tieto dohovory vychádzajú z Európskeho dohovoru o vydávaní z 13. decembra 1957 tým, že ho menia a dopĺňajú. Dohovor z roku 1996 takto uvádza vo svojom článku 1, že jeho účelom je doplniť ustanovenia a uľahčiť uplatňovanie medzi členskými štátmi Európskej únie okrem iného Európskeho dohovoru o vydávaní z 13. decembra 1957.

70 Ako to však spresnila Komisia na pojednávaní, dôsledkom použitia výrazu „uplatniteľný“ nemôže byť, že citované dohovory sa stanú uplatniteľné len z dôvodu nado-

budnutia účinnosti rámcového rozhodnutia. Na to, aby bol dohovor uplatniteľný medzi členskými štátmi, musia ním byť tieto štáty viazané.

71 Tento pojem nemožno chápať tak, že označuje iba dohovory, ktoré sú skutočne uplatniteľné vo vzťahoch medzi členskými štátmi k 1. januáru 2004.

72 Systém vyhlásenia upravený v tretej a štvrtej vete článku 32 rámcového rozhodnutia má totiž umožniť výnimočné rozšírenie úpravy stanovenej v prvej vete tohto článku na niektoré žiadosti prijaté po 1. januári 2004. Rovnako ako nič nezakazuje niektorým členským štátom, aby v čase medzi prijatím rámcového rozhodnutia a 1. januárom 2004 začali uplatňovať existujúce nástroje v oblasti vydávania, nič nebráni tomu, aby členský štát začal uplatňovať po 1. januári 2004 dohovor tvoriaci súčasť systému vydávania nahradeného úpravou európskeho zatykača v prípadoch, keď táto úprava nie je uplatniteľná.

73 Ako to správne uvádzali francúzska a španielska vláda, ako aj Komisia, uvedenie dátumu 1. januára 2004 slúži výlučne na stanovenie hranice medzi pôsobnosťou systému vydávania upraveného dohovormi a pôsobnosťou úpravy európskeho zatykača vypracovanej rámcovým rozhodnutím, pričom poslaním tejto poslednej uvedenej úpravy je jej uplatňovanie v zásade na všetky žiadosti podané po 1. januári 2004.

74 Začatie uplatňovania takého dohovoru, akým je dohovor z roku 1996, nenarúša úpravu európskeho zatykača stanovenú rámcovým dohovorom, keďže v súlade s článkom 31 ods. 1 tohto rozhodnutia tento dohovor možno použiť iba vtedy, ak sa neuplatňuje úprava európskeho zatykača.

75 Účelom začatia uplatňovania dohovorov v oblasti vydávania po 1. januári 2004 môže byť preto len zlepšenie systému vydávania v prípadoch, keď úprava európskeho zatykača nie je uplatniteľná. Ako to bolo uvedené v bode 58 tohto rozsudku, dohovory v oblasti vydávania sú naďalej relevantné v prípadoch, na ktoré sa vzťahuje vyhlásenie členského štátu urobené v súlade s článkom 32 rámcového rozhodnutia, ale aj v iných prípadoch, keď úprava európskeho zatykača nie je uplatniteľná.

76 Tento účel určite nie je v rozpore s cieľmi rámcového rozhodnutia, keďže jeho cieľom je, ako to vyplýva z jeho odôvodnenia č. 5, zavedením nového zjednodušeného systému vydávania odsúdených alebo podozrivých osôb odstrániť zložitosť a prípadné prieťahy pri vydávacích postupoch existujúcich v čase prijatia rámcového rozhodnutia.

77 Uplatnenie dohovoru z roku 1996 medzi členskými štátmi je okrem toho v súlade s cieľmi Únie. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že tento dohovor je súčasťou *acquis* Únie a že aktom z 27. septembra 1996 Rada odporučila jeho prijatie členskými štátmi v súlade s ich príslušnými ústavnými požiadavkami.

78 Na záver, ako to pripomenula Komisia, článok 32 rámcového rozhodnutia výslovne stanovuje, že vyhlásenie urobené členským štátom v súlade s týmto ustanovením možno kedykoľvek odvolať, čo v prípade absencie spresnenia v tejto súvislosti vedie k okamžitému uplatňovaniu úpravy európskeho zatykača aj na skutky spáchané pred dátumom uvedeným v takto odvolanom vyhlásení.

79 Vzhľadom na takto uznanú právomoc odvolať vyhlásenie urobené v súlade s článkom 32 rámcového rozhodnutia nemožno úspešne tvrdiť, že členský štát, ktorý urobil takéto vyhlásenie, nemôže začať uplatňovať dohovor z roku 1996 po 1. januári 2004 tak, aby sa tento dohovor okrem iného vzťahoval aj na prípady, keď sa úprava európskeho zatykača neuplatňuje, keďže, ako to zdôraznila Komisia, tento dohovor

s cieľom uľahčiť vydávanie medzi členskými štátmi predstavuje vo vzťahu k európskemu zatykaču krok dopredu.

80 Podľa ustálenej judikatúry sa procesné predpisy všeobecne vzťahujú na všetky spory prejednávané v čase nadobudnutia účinnosti týchto predpisov na rozdiel od hmotnoprávnych predpisov, ktoré sa spravidla vykladajú tak, že sa nevzťahujú na skutočnosti existujúce pred nadobudnutím ich účinnosti (rozsudok Dell'Orto, už citovaný, bod 48). Článok 18 ods. 5 dohovoru z roku 1996 stanovuje, že tento dohovor sa vzťahuje len na žiadosti podané po začiatku jeho uplatňovania vo vzťahoch medzi dožiadaným členským štátom a žiadajúcim členským štátom. Čo sa týka článku 32 rámcového rozhodnutia, tento článok stanovuje, že žiadosti prijaté po 1. januári 2004 sa riadia pravidlami európskeho zatykača. V oboch prípadoch sa nové pravidlá uplatnia nie na prejednávané žiadosti, ale na žiadosti podané po určenom dátume a zároveň ich spoločným menovateľom je, že sa uplatnia na žiadosti týkajúce sa skutkov spáchaných pred dátumom začatia uplatňovania novej právnej úpravy.

81 Vzhľadom na tieto skutočnosti treba na druhú otázku odpovedať, že článok 32 rámcového rozhodnutia sa má vykladať v tom zmysle, že mu neodporuje uplatnenie vykonávajúcim členským štátom dohovoru z roku 1996 aj v prípade, že tento dohovor nadobudol platnosť v tomto členskom štáte až po 1. januári 2004.

O trovách

82 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (tretia komora) rozhodol takto:

1. **Článok 31 rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi sa má vykladať v tom zmysle, že upravuje iba situáciu, keď je úprava európskeho zatykača uplatniteľná, pričom táto podmienka nie je splnená v prípade žiadosti o vydanie týkajúcej sa skutkov spáchaných pred dátumom uvedeným členským štátom vo vyhlásení urobenom v súlade s článkom 32 rámcového rozhodnutia.**

2. **Článok 32 rámcového rozhodnutia 2002/584 sa má vykladať v tom zmysle, že mu neodporuje uplatnenie vykonávajúcim členským štátom dohovoru o extradícii medzi členskými štátmi Európskej únie vypracovaného aktom Rady z 27. septembra 1996 a podpísaného v ten istý deň všetkými členskými štátmi, aj v prípade, že tento dohovor nadobudol platnosť v tomto členskom štáte až po 1. januári 2004.**

Podpisy